

Bratříčku, zavírej vrátka	Dědicům Palachovým
<p>1. Bratříčku, nevezlykej, to nejsou bubáci, vždyť už jsi velikej, to jsou jen vojáci, přijeli v hranatých železných maringotkách.</p> <p>2. Se slzou na víčku hledíme na sebe, buď se mnou, bratříčku, bojím se o tebe na cestách klikatých, bratříčku, v polobotkách.</p> <p>R: Prší a venku se setmělo, tato noc nebude krátká, beránka vlku se zachtělo, bratříčku, zavřel jsi vrátka?</p> <p>3. Bratříčku, nevezlykej, neplýtvej slzami, nadávky polykej a šetři silami, nesmíš mi vyčítat, jestliže nedojdeme.</p> <p>4. Nauč se písničku, není tak složitá, opři se, bratříčku, cesta je rozbitá, budeme klopýtat, zpátky už nemůžeme.</p> <p>R: Prší a venku se setmělo, tato noc nebude krátká, beránka vlku se zachtělo, bratříčku, zavírej vrátka! Zavírej vrátka!</p>	<p>1. Milion slepých očí, na erbu hlava hadí, jež, hledíc do měsíce, bezhlesou píseň vyje, nad městem rytíř-kočí slepého koně hladí a dole hoří svíce z Dantovy komedie.</p> <p>R: Kaple má okna klenutá a křížem hlásá lásku, ústa jsou řevem zalknutá a nevydají hlásku, květiny strachu, věnce lží, a místo slzí tence mží na zvratky na obrázku.</p> <p>2. Ráno, jež nenastane, nadarmo čeká žlutou, vavříny do omáčky a slza na lafetě, ze země netvor vstane, jenž s tváří nepohnutou, sezná, jak vraždit ptáčky, plamenem obejmě tě.</p> <p>R: + na zvratky na obrázku..</p>
Jeřabiny	Ruka je most
<p>1. Pod tmavočervenými jeřabinami zahynul motýl mezi karabinami, zástupce pro tyl šlápl na bělásku, zahynul motýl jako naše láska, zahynul motýl jako naše láska.</p> <p>2. Na břehu řeky roste tráva ostřice, prý přišli včas, však vtrhli jako vichřice, nad tichou zemí vrčí netopýři a národ němý tlučou oficíři, a národ němý tlučou oficíři.</p> <p>3. Na nebi měsíc jako koláč s tvarohem, koupím si láhev rumu v krčmě za rohem, budeš se líbat v noci s cizím pánem, já budu zpívat zpítý s kapitánem, já budu zpívat zpítý s kapitánem.</p>	<p>1. Ruka je most a prsty jsou věže a v tepně máš špinavou řeku, nezvaný host, chlap v poloze vleže zlou lekci ti dal o člověku.</p> <p>R1: Zima je, králíčku, dravci jsou němí, příteli, človíčku v sousední zemi, taky tě bijí?</p> <p>2. Bradatý mnich a zkřížené hnáty a zamrzlé kaluže v lomu, na poli sníh a nad sněhem dráty a stopy, jež nevedou domů.</p> <p>R2: Pole nám zdupala kopyta koní, z nebe se sypala slova, jež zvoní, když vodku pijí!</p> <p>3. S žoldáckou mzdou a v červené zbroji zas jinde už kořist je pro ně, znovu zas jdou a v zádech jim stojí ti zelení kovoví koně.</p>
Veličenstvo Kat	Divný kníže
<p>1. V ponurém osvětlení gotického sálu kupčiči vyděšení hledí do misálů a houfec mordýřů si žádá požehnání, [: vždyť první z rytířů je Veličenstvo Kat. :]</p> <p>2. Kněz-děbel, co mši slouží, z oprátky má štolu, pod fialovou komží láhev vitriolu, pach síry z hmoždířů se valí k rudé kápi</p>	<p>1. Jel krajem divný kníže, a chrpy povadly, když z prstů koval mříže a z paží zábradlí, [: on z vlasů pletl dráty, měl kasematy z dlaní, a hadry za brokáty, zlá slova místo zbraní. :]</p> <p>2. Kam šlápl, vyrůstaly jen ocúny a blín, když slzy nezůstaly, tak pomohl jim plyn, [: hnal vítr plevy z polí a Kristus křičel z kříže,</p>

<p>[: prvního z rytířů, hle: Veličenstvo Kat. :] R: Na korouhvi státu je emblém s gilotinou, z ostnatého drátu páchne to shnilotinou, v kraji hnízdí hejno krkavčí, lidu vládne mistr popravčí. 3. Král klečí před Satanem na žezlo se těší a lůza pod platanem radu moudrých věší a zástup kacířů se raduje a jásá, [: vždyť prvním z rytířů je Veličenstvo Kat. :] 4. Na rohu ulice vrah o morálce káže, před vraty věznice se procházejí stráže, z vojenských pancířů vstříc černý nápis hlásá, [: že prvním z rytířů je Veličenstvo Kat. :]</p> <p>R: Nad palácem vlády ční prapor s gilotinou, děti mají rády kornouty se zmrzlinou, soudcové se na ně zlobili, zmrzlináře dětem zabili. 5. Byl hrozný tento stát, když musel jsi se dívat, jak zakázali psát a zakázali zpívat, a bylo jim to málo, poručili dětem [: modlit se jak si přálo Veličenstvo Kat. :]</p> <p>6. S úšklebkem Ďábel viděl pro každého podíl, syn otce nenáviděl, bratr bratru škodil, jen motýl smrtihlav se nad tou zemí vznáší, [: kde v kruhu tupých hlav dlí Veličenstvo Kat. :]</p>	<p>když rány léčil solí ten prapodivný kníže. :] 3. On pánem byl i sluhou, a svazek ortelů si svázal černou stuhou, již smáčel v chanelu, [: a hluchá píseň slábla, když havran značil cestu, již pro potěchu d'ábla vyhlásil v manifestu. :] 4. Měl místo básní spisy a jako prózu mor a potkany a krysy a difosgen a chlor, [: měl klobouk z peří rajky a s důstojností snoba on vymýšlel si bajky, v nichž vítězila zloba. :] 5. Měl pendrek místo práva a statky pro gardu, v níž vrazi řvali sláva pro rudou kokardu, [: on lidem spílal zrádců, psal hesla do podloubí, v nichž podle vkusu vládců lež s neřestí se snoubí. :] 6. Dál kníže nosí věnce tou zemí zděšenou, on strach má za spojence, jde s hlavou svěšenou [: a netuší, že děti z té země, v které mrazí, prostě a bez závěti mu jednou hlavu srazí. :]</p>
Bílá hora	Jaro desáté

<p>Rec: Osmého listopadu šestnáctset dvacet u letohrádku Hvězda na Bílé Hoře zůstal z vojsk Království českého poslední praporec - moravský praporec Šlikův. U zdi letohrádku padl do posledního muže. Píseň nazvaná Poslední Moravan.</p> <p>1. Pod bílou zdí má bláto barvu perleťovou a zvony odletěly za větrem do Říma, obzor se rdí, můj táto, hanbou šarlatovou, už jsme tu osaměli, z kříže se nesnímá.</p> <p>2. Prapory mdlé už pálí ruce vlajkonošů, jen oči pod přilbicí snad ještě doufají, a mlhy zlé se valí do děr od hrabošů i do ran na orlici, kterou už poutají.</p> <p>R: Rudý kohout na obzoru roztahuje spáry, hřeben větru rozčesává pera plamenná, věřili jsme na pokoru u popravčí káry, zlatá doba nenastává, bude kamenná.</p> <p>3. Je prý to ctí až na dno, zůstat pod prapory, mít duši nestydatou a mozek bez ceny, být králem lstí a snadno vzít si bez pokory na svatbu se Zubatou železné prsteny.</p> <p>4. Není to med, zas pítí číši vrchovatou a věřit na proroky v chorálu polnice, sto černých let nám svítí hvězdou jedovatou na erbu pro otroky - pro naše dědice.</p> <p>R: + bude kamenná, bude kamenná ...</p>	<p>1. Trs trnů tesá "T" a tyran tleská z trůnu, je jaro desáté, jež voní po ocúnu, plyš prachu píše po zdech písmena šedivá, ne píseň, pouhý povzdech, který se nezpívá, který se nezpívá.</p> <p>2. Pláč deště kropí sních, den vypráví si s Vesnou, kdo vzdechne po písničkách, jež nezrozeny zesnou, jsou léta soudci přísní, jimž slzí nezbývá pro mrtvé sloky písní, jež nikdo nezpívá, jež nikdo nezpívá.</p> <p>3. Tvar touhy v řezbách sní a ze snů slůvka spřádá, chlad světa bez básní, jež nikdo nepostrádá, vlas bardů vzkvetl plísni jak dřeva trouchnivá nad hroby mrtvých písní, jež nikdo nezpívá, jež nikdo nezpívá.</p> <p>4. Strach s tichem - dary tmy, jež smíchu pouští žilou, a tryzna za rytmy, jež buší pod mohylou, [: jen povzdech plný stesku, když zima tesá "T", kříž na náhrobní desku pro jaro desáté, pro jaro desáté. :]</p>
<p>Pták Noh</p>	<p>Pieta</p>
<p>1. Pták Noh na sponě do vlasů rval poloshnilou slámu ze stohů, pár soch a střelky kompasů, jež ukazují k chrámu bez bohů, barevné uniformy mužů a na chodníku dav a stejné tváře stejných sériových hlav.</p> <p>2. Ten sen měl pachut' hororů a šíleného chóru zbabělých a den byl plný praporů a šedivého flóru zemřelých, tři stovky šupinatých schodů a nebe z provazů, setnuté hlavy v galerii obrazů.</p> <p>R: Namísto býčích zápasů jen zabíjení volů, sto pikadorů bez pasů a matadoři z dolů, když dáma růži odhodí, tak promění se v</p>	<p>1. V rohu náměstí, kousek od nádraží, pod černým baldachýnem komínem vytvořeným, nemá bolesti stála nad drenáží Madona s mrtvým synem umučeným.</p> <p>2. Stála zmatená nenadálým hlukem, na ruce déšť jí padal jak slzy velekněze, trochu zděšená podnapilým plukem, co vůbec nevypadal na vítěze.</p> <p>R: Stojíce u Piety kouřili cigarety a šnapsem žízeň hnali kilometr klusem, kuplety z kabaretu zpívali pro Pietu, a když je dozpívali, otřásli se hnusem.</p> <p>3. Měli monstrance cestou nakradené a snímky pro rodiny, jež léta neviděli, místní sebrance, válkou nakažené, tu trochu zeleniny záviděli.</p> <p>4. Holky z ulice trochu pomuchlali</p>

<p>můru, je černé moře bez lodí a vlci vyjí vzhůru na čtyři měsíce.</p> <p>3. Pár hnízd pod síti z pavučin a utopení ptáci na řece a hvizd, jenž zdusí v kovu čin, než lev se dopotácí do klece, sad keřů se zlatými pruty, hra rtuti v potocích, železné ryby s prašivinou na bocích.</p> <p>4. Pět bran ze slupek ořechů a pod branami kvádry ukryté, zvuk hran už vsákl do mechu a všude stopy sádry rozlité, krkavci nad věžemi hradů a šelmy v podhradí řvou "mene tekel" na krvavém pozadí.</p> <p>R: Ta země ve snu spatřená se podobala ghettu, to hrůza s Dáblem sbratřená bubnuje na roletu v tom snu, v němž mlčky křičíme, že nula pojde z nuly, je nejhorší, že nevíme, je nejhorší, že nevíme, je nejhorší, že nevíme, že jsme již procitnuli ...</p>	<p>a pak jim zaplatili držadlem bajonetu, sklady munice pečlivě zavírali, a pak se posadili pod Pietu.</p> <p>R: Sedíce pod Pietou cpali se omeletou, hlasitě nadávali na pitomou nudu, čmárali po Pietě pozdravy Mariettě, kterou si půjčovali, neznajíce studu.</p> <p>5. Jednu neděli polní zabalili, poslední pohledníci příbuzným odeslali, potom odjeli, aniž zaplatili, na cestě železnicí usínali.</p> <p>6. Nikdo neplakal, nikdo nelitoval, nikoho nebolelo, že jeli bez loučení, někdo přitakal, jiný poděkoval, nikomu nescházelo poroučení.</p> <p>R: A jenom pod Pietou holčičku pětiletou písmena zaujala načmáraná křídou, číst se však neučila, tak nápis pohládila, písmena rozmazala, zbytek umyl déšť, zbytek umyl déšť, zbytek umyl déšť ...</p>
<p>Podivná ruleta (Ruská ruleta)</p>	<p>Plaváček</p>
<p>1. V studené paradě kožených křesel, kožených křesel, kožených křesel sešli se k poradě výrobci hesel, výrobci hesel, výrobci hesel, mnohé, co hrozilo, pozbylo punce, za okny mrazilo srpnové slunce a křičelo na lidi "pamatuj!", a křičelo na lidi "pamatuj!"</p> <p>2. Pod hnědí sieny sežehlých trámů sežehlých trámů, sežehlých trámů hleděly hyeny na věže chrámů, na věže chrámů, na věže chrámů, v ulici trpěly pahýly stromů, hleděly na střely v průčelích domů a křičely na lidi "pamatuj!", a křičely na lidi "pamatuj!"</p> <p>Rec: Jen najatý přístěnek zapadal prachem, jen pavouci v síti a trpký pach klihu, a embrya myšlenek chvěla se strachem, kež nemusí žítí, kež nemusí z lihu!</p> <p>3. V zelené zahradě slyšel jsem trávu,</p>	<p>1. Tiché listy lísek, třetí kniha béd, jako v zubech písek skřípou slova vět, šarlat vlčích máků v němém osení, ztichly hlasy ptáků v mlčení.</p> <p>2. Světlem ledným nebem svítí větve bříz, pole voní chlebem z jedovatých hlíz, ticho s hlavou vlčí v době po moru, lidé, kteří mlčí v hovoru.</p> <p>R: Vodní tříšť břehy třísní kde se proud řeky krotí, matka loučí se písni s princem v košíku z proutí, tichý pláč skryje houští, košík proudem když pouští, snad pak nad hrází bobří najdou rybáři dobří malého krále, malého krále.</p> <p>3. S přeslazenou slinou v koutku rybích úst tíše léta plynou, slyšíš trávu růst, zrazení se krčí v hrubém oděvu, lidé, kteří mlčí ve zpěvu.</p>

<p>slyšel jsem trávu, slyšel jsem trávu, mluvila o zradě, o pěstním právu, o pěstním právu, o pěstním právu, mluvila o mužích s tvářemi šelem, mluvila o růžích nad dívčím čelem, jež křičely na lidi "pamatuj!", jež křičely na lidi "pamatuj!"</p> <p>4. Před sebou muletu, vládci se smějí, vládci se smějí, vládci se smějí, podivnou ruletu s pistolí hráli, s pistolí hráli, s pistolí hráli.</p> <p>Rec: Minulo září, a ulicí chodí jen milion tváří - těch zbloudilých lodí, a žádná z nich neslyší "pamatuj!", a žádná z nich neslyší "pamatuj!" "Pamatuj!"</p>	<p>4. Řeky plné vorů, místo vody kal, z šumějících borů mrtvé vrchy skal, a jen šepot syčí křídlem kačením v zemi, která křičí mlčením.</p> <p>R: Spěje proud dlouhou poutí moří vstříc krajem mírným, nese tmou loďku z proutí k hladinám nedozírným, k hřbetům vln s bílou krajkou, k fregatám s carskou vlajkou, a pak pod přídí ostrou zmizí koš s bílou kostrou malého krále, malého krále ...</p>
<p>Varhany v Olivě /Ve jménu humanity/</p>	
<p>1. Varhany v Oliwie pozbyly zvuku, je mlha a ticho a nevidíš břeh, a namísto mozku, jenž vedl by ruku, jen pistole píše po šedivých zdech ve jménu Humanity!</p> <p>2. Být vděčný té ruce, co zbytky ti hází, když není co jíst a je vánoční čas, být němý, jak ryba, jež na stole schází, když na dlažbě pásy ti rozdrťí vaz ve jménu Humanity!</p> <p>*: Ve stáji v seně ti vykážou byt,</p>	<p>to abys denně se přiblížil Kristu, a přirazí k ceně i slovíčko "lid", a přirazí k ceně i sádrouvou bystu, i slova, jež slýcháš, i vzduch, který dýcháš, tvou radost, i slzy, i hlad.</p> <p>3. Od varhan v Oliwie ticho se dívá, už pastýři Ježíše přivítali, koledy hladem ti žaludek zpívá a v refrénu zahrají samopaly [: ve jménu Humanity! :]</p>
<p>Anděl</p>	<p>Znamení doby</p>
<p>1. Z rozmláceného kostela v krabici s kusem mýdla přinesl jsem si anděla, polámali mu křídla, díval se na mě oddaně, já měl jsem trochu trému, tak vtiskl jsem mu do dlaně lahvičku od parfému.</p> <p>R: A proto, prosím, věř mi, chtěl jsem ho žádat, aby mi mezi dveřmi pomohl hádat, co mě čeká a nemine, co mě čeká a nemine.</p> <p>2. Pak hlídali jsme oblohu, pozorujete ptáky, debatujete o Bohu a hraní na vojáky, do tváře jsem mu neviděl, pokoušel se ji schovat, to asi ptákům záviděl, že mohou poletovat.</p> <p>R:</p> <p>3. Když novinky mi sděloval u okna do ložnice, já křídla jsem mu ukoval z mosazný</p>	<p>1. Před okny sloup - znamení moru, předpověď provazů a divných mravů, klesáme hloub se strachem tvorů před ranou do vazu, před zlobou davu.</p> <p>2. Na stěně mříž - znamení doby, děším se obrázků, děším se šachu, zbyl jenom kříž, zůstaly skoby a myšlenka na lásku v zajetí strachu.</p> <p>*: Zástupy lidí jdou pozpátku vpřed tak, jako raci, zbabělost - hostii každý si pozvedá, pálí ho dlaň, mnozí se stydí, že stavěli svět, některý zvrací, dávaje bestii ze svého oběda povinnou daň.</p> <p>3. K výkazu ztrát připište sebe, že jste jen couvali mlčky a kvapně, zato když brát chtěli vám nebe, že jste jim kývali, Bože, tak trapně!</p> <p>4. Přes čelo stín - znamení studu, znamení malého lidského strachu, na pití blín, k zábavě nudu,</p>

<p>nábojnice, a tak jsem pozbyl anděla, on oknem odletěl mi, však přítel prý mi udělá novýho z mojí helmy.</p>	<p>k důvěře podlého a nasypat hrachu!</p>
<p>Ignác</p>	<p>Vůně (Kde domov je náš?)</p>
<p>1. V Loyole Ignác píše Hamleta, jenž mluví slova, slova, slova, zrna jsou dávno v mouku semleta a hrbáč havran hlízy klová. Jsou slova básní v pokru prohraná a dívky v hot-pants pivem zpité, zříš lesklá pera v peří havrana a kříž, jenž drží jezuité. R: V zástupu chátra zedraná, burlaci s písni jednotvárnou, na stěně obraz tyрана, krvavé hvězdy nad továrnou. Na nebi visí oblaka a měsíc svítí nad hvězdárnou, v Gulagu bijí kulaka a hvězdy stárnou, hvězdy stárnou. 2. Rudá je krev a tužka cenzora, rudý je samet vazby spisů, rudé jsou žilky v oku kondora, rudá je barva kompromisu. Jedově rudá barva minia, pod rudým sluncem bubny znějí, zní pochod do citátů z Plinia pro školní výlet do Pompejí. R: 3. Je k pláči řeč, jež mluví frázemi, protože slov a vět se bojí, je k smíchu řád, jenž získán v zázemí, zatímco chlapečci v palbě stojí. Jestliže důsledek je příčinou a volnost cítí mříže pastí, je rodná země možná otčinou, však není vlastí, není vlastí. R: + hvězdy stárnou, hvězdy stárnou ...</p>	<p>1. V tůni nad mlýnskou strouhou vteřinu pouhou zdrží se proud, z víru nad bílou hrází rašící mlází vyráží z pout, [: louky červených máků pod křídly ptáků oněmělých, had, co kůži si svléká, z medu a mléka voněl mně líh. :] R: Výsměch a potíže s kázní, jsme snílci a blázni tří generací, s vráskami rytými dobou, čas zmařený mdlobou se nenavrací, v bronzu jen tyčí se kopí, lev uši své klopi, tak kdo by se bál, nečiny značené vinou se dějinami vinou, ó, Bože, co dál? 2. Vůně potu a kůže, nad něhou růže cynický smích, láska, na konci léta osudy splétá ledový sníh, [: vůně vody a prádla, chlastu a žrádla k opojení, lež a zrosený džbánek pro mdlobný spánek pokolení. :] R: 3. Schůzku nahradíš schůzí, belháním chůzi, povykem klid, vůně piva a kvásku nahradí lásku, Boha a cit, [: klec co náhražka křídel, kulturní příděl za umění, dálky v zrcadle sklínky z prolhané skříňky na civění. :] R: Výsměch a potíže s kázní, jsme snílci a blázni tří generací, s vráskami rytými dobou, čas zmařený mdlobou se nenavrací, nečiny značené vinou se dějinami vinou, co dělat že máš: navzdory otcům a synům se odhodlat k</p>

	činům, kde domov je náš, kde domov je náš?
Blátivá stráň	
<p>1. Blátivá je stráň s trávou spálenou [: a zády k loučím lístkem se loučím, lístkem se loučím s Alenou. :]</p> <p>2. Záda císařů nespí v bodláčí, [: vždyť přece pro ně ranění koně, ranění koně nepláčí. :]</p> <p>R: Na obzor nad mou tužkou</p>	<p>svítání bílou stužkou lhalo mi světlou barvou oceli, že rety Aleniny, rány a spáleniny polibky hojivými zacelí.</p> <p>3. Smířlivý jen déšť řekne vesele, [: že svíci hvězdnou zítra mi vezmou, zítra mi vezmou andělé. :]</p>
Září	Sametové jaro
<p>1. Přinesl srpen září od západu, trs aster kvete pod jeřabinami, zubaté slunce bije do výkladů, do stánků s buřty, květy, novinami. R: Několik bláznů na trh kůži nese a časný podzim marně čeká na sních, do cizích věcí nevměšujeme se - - a ještě méně - vlastně - do těch vlastních.</p> <p>2. A mraky jako Karavely plují od nebe k nebi přerozličných vlastí, odvaha váhá, váhá nad propastí, paměti těch, kdo sotva pamatují. R:</p>	<p>1. Je jaro, větry vanou od jihu do cely, sbohem či nashledanou, obecné veselí, [: jsou stromy plné mízy a někdo jiný sklízí to, co jsme zaseli, to, co jsme zaseli. :]</p> <p>2. Ačkoli dozvonilo poslední zvonění, přec v duši temno zbylo a v srdci vězení, [: po vinných ani slechu, a jiným ku prospěchu jsou naši ranění, jsou naši ranění. :]</p> <p>3. Je jaro, ledy plovou s narkózou do žíly a s maskou sametovou jde ústup zdvořilý [: a na mohyle něhy mráz uhrabává sněhy, jež zimu přežily, jež zimu přežily. :]</p>
Smečka	Ostrov pokladů
<p>1. Už táhnou hejna holubic se zelenými křídly a klecí zbylo věru víc než snů, jež v duši sídí, [: po čtvrtstoletí mlčení a půlstoletí strachu, svou troufalostí zděšení, plijeme na papachu. :]</p> <p>2. Déšť padá na sloup morový a zamořenou révu, už táhnou koně kovoví z Augiášových chlévů, [: a není, kdo by vykydal, vždyť rádci samozvaní si pěstí staré zvyky dál a kradou, lžou a žvaní. :]</p> <p>3. Jak ustrašení šakali po dvacet roků hnití my trpělivě čekali, až vlci budou sytí, [: už táhne smečka nažraná do tajgy hluchoněmé, my, čekající na hrana, teď o kosti se rveme. :]</p>	<p>1. Jsem zřejmě na hlavu, když o pocty se nervu, když s proudem neplavu a raději pro Minervu přepřáhám Pegasy, přepřáhám Pegasy.</p> <p>2. Jsem zřejmě na mozek, když hledám před vzlétnutím k přistání podvozek a do vztyku se nutím s rizikem pro vlasy, s rizikem pro vlasy. R: Když místo po Hradu sám chodím po ulici, když smím a nekradu, jsem zřejmě na palici, já zůstal pozadu, hniju si na vesnici rád.</p> <p>3. Jsem zřejmě na lebku, když nechci nové bohy či pestrou nálepku a preferuji nohy k pohybu po zemi, k pohybu po zemi.</p> <p>4. Jsem zřejmě na bednu, když nevím, kolik za to, když strachem neblednu a píšu pro Erató, byť zase v podzemí, byť zase v podzemí. R: Spláchl jsem dozadu výhodnou investici: lépe žít o hladu, než zdobit šibenici!</p>

	Svůj ostrov pokladů v domečku na vesnici, svůj ostrov pokladů v domečku na hranici, svůj ostrov pokladů v exilu za hranicí mám
Platýs	Rakovina
<p>1. Nač vlastně lháti, když ti stejně nikdo nevěří, život se krátí, beznadějně zvoní u dveří, na dveře zíráš - pohled blázna v sadě mandloní, pak otvíráš - chodba prázdná, nikdo nezvoní.</p> <p>2. Nač vlastně bát se, když se hrozby nikdo nebojí, trestanec vládce breptá prosby v cizím pokoji, sta lží se kupí, platýs hlídá krok tvůj po kroku, lesklý a tupý jako slída - dýmá otroků. R: Věk sinálních dní a mrazivé lundy, kdy z němoty zní tón ostatní struny, teď mrazivě mží do šedého prachu, hle - písmena lží na pomníku strachu.</p> <p>3. Nač vlastně jásat, dřinou žlutí, smrtí značení, nač dbáti zásad, jež tě nutí lháti nadšení, načpak se šklebit, kývat hlavou s hřívou odranou, když být je nebýt, levá pravou, útok obranou?</p> <p>4. Nač dělat cosi, co jsme ve snu nikdy nechtěli, nevědět, kdo jsi, hledat vesnu mečem z oceli, po čase slevíš, bleskne rudá, vetklá do klopy, víš nebo nevíš, kdo tě udá a kdo pochopí? R:</p> <p>5. Tma škrtí hlasy, znějí z mlází zpěvy bojarů, hle - nové časy, v kterých vzchází zima po jaru, chladno je němé, svítí mastně listy jazyků, ze strachu lžeme, nebo vlastně jen tak ze zvyku?</p> <p>6. Strach nebo lhaní - stopy kroků v bílé závěži, nezvaní zvaní na sta roků závěj navějí, křídélka hmyzí, pískot syslí, slůvka nezvaná, v závěži zmizí mrtvé smysly blázna</p>	<p>1. Zní hlasy soudních znalců a padlých andělů, řvou ústa slavných starců z reklamních panelů [: a jaro karty míchá pro záda shrbená a přetěžko se dýchá a svítí červená. :]</p> <p>2. V tom jaru listy žloutnou a sněží do květin a hrůza chodí s loutnou a s věncem kopretin, [: té loutně struny chybí a stvůra bez tváře, spár dravce, tlama rybí, si hýká z oltáře. :] R: Že (už) blázni pošetili jsou na oprátce, dnes vládce zavraždili, ať žije vládce! Tryznu mu vypravili a jde se dál, dnes krále popravili, ať žije král!!</p> <p>3. Jak tóny kravských zvonců zní stránky pamfletů, lze dobrati se konců, být stádem Hamletů, [: být každý sobě drábem, to mnohé přehluší, však vápno neseškrábem, když vězí na duši. :]</p> <p>4. Je večer, v sálech hrají pár dalších premiér, jak loni třešně zrají a štěká teriér [: a znovu ptáci vzlétnou, výš k slunci! Poslepu! To léto chodí s flétnou a sahá po tepu. :] R: Rec: Je známo, čím je vina: to hraní s kostrami má jméno Rakovina a voní astrami, kůň běží bez udidla, kouř štípe do očí, hrajem si na pravidla a deska přeskočí, přeskočí, přeskočí, přeskočí ...</p>

skřivana.	
Babylon	Atlantis
<p>1. Když hrdost s prasaty se válí na kompostě, v korytě perly jsou a nouze v podhradí, [: jdu s tebou, plešatý, po babylonském mostě, pod bledou kulisou na temném pozadí. :]</p> <p>2. Tvá ruka chvěje se, snad strachem nebo touhou, v podpaží zvlhla jsi, jen chvíli od klína, [: na špatné adrese, kde kdekdo chce být slouhou, kde všichni souhlasí a každý proklíná. :]</p> <p>R: Ach, lásko, co se s námi stalo, vždyť blbství živající nám věčka prstů vzalo i světlá světla svící, a správci staronoví dál v kalné vodě loví, zvuk mincí mezi slovy, co říci, co říci, co říci?</p> <p>3. Amora bez luku už překřičely žestě, v hospůdce se sloupy si se mnou víno dej, vedu tě za ruku po babylonském městě, ty nejsi ke koupi, já nejsem na prodej, vedu tě za ruku po babylonském městě, ty nejsi ke koupi, já nejsem na prodej!</p>	<p>1. Z cínových mraků teče voda, teče, opilí mocí chytají se slámky, v rytířském znaku larva obaleče a slizcí mloci na averzu známky. Tučňáci, sysli, žáby, psi a dravci, lidojem pražský, kaple Husova, a paní Pravda mlčí na podstavci, němá a slepá - sádrová.</p> <p>2. Syn kreslí vlajky, vlhčí anilínku, zapláčou ve mně trojbarevné křídly, na nebi krajky ze šedého zinku, za kopcem země s erbem Atlantidy. Na známce Svojsík, Opletal a Benka, Heyrovský, Mozart s paní Miladou, a ještě jedna modrá podobenka: někdy i krále ukradou.</p> <p>3. Na nebi barva zvětralého cínu, společnost Kafků upravuje Zámek, kuklí se larva v pachu naftalínu a vůně čpavku halí sbírku známek. Tu Andrej Kmeř a onde Andrej Hlinka, Marasyk, Seifert, Palach, Martinů ... Neopustím-li, zabijí mi synka, a opustím-li, zahynu ...</p>
Tráva	Bludiště
<p>1. Jen tráva se ptá, proč už se teď nesměji, jen tráva se ptá, proč jsem ztratil naději, proč teď místo květů arniky černou růží v klopě nosím, to jen pro mrzáků trafiky, pro ty mrtvé za rákosím.</p> <p>2. Jen tráva se ptá, zda ty verše zahodím, jen tráva se ptá, proč už sem teď nechodím, proč teď místo stvolů jetele z bloku trhám svoje snění, to jen kvůli kusu ocele, stvořenému k zabíjení.</p> <p>R: Vítr si zpívá tu píseň monotónní, déšť tiše smývá kameny pod jabloní.</p> <p>3. Jen tráva se ptá, proč se krčím mezi stvolý, jen tráva se ptá, proč mám oči plné soli, to jen jedna nota půlová, zasazená v květináči, vyrostla mi v kulku z olova, proto pláči, proto pláči, proto pláči ...</p>	<p>1. Fasády v ulici plničké spadu, navěky v pozici černého vzadu, ve jménu jistoty ulité z vosku trousíme bonmoty z bludiště mozku.</p> <p>2. Uvadl rozrazil na břehu Svratky, paprsek rozmrazil vajgly a zvratky, po léta v amoku, lhostejní lety pálíme od boku uťaté větvy.</p> <p>3. Vlk v kůži berana z paměti smazal, že horší tyrana je jeho vazal, a bída vřezala do hnízda jiřic, že horší vazala je jeho biřic.</p> <p>4. Nuceni legií k povinné lásce, v carově režii chválíme správce, jsme ti, kdo přežijí zimy i jara, v správčově režii vítáme cara.</p> <p>5. Cívíme na Labe, doufáme skrovně, že za nás vyhrabe kaštany z ohně, nuzákům v chatrči daruje chleba a kostrč nastrčí, bude-li třeba.</p> <p>6. Pijeme kořalu, cpeme se masem, opilí ze žalu, s plačtivým hlasem, s pokorou mužiků s rukávy z klotu hrajem si muziku, hrajem si muziku hrajem si muziku na cizí notu ...</p>

